

Sygn. akt IV Ka 766/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Noga

SSR del. Mariusz Sitko

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Magdaleny Woronieckiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku, sprawy

skazanego P. S.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 28 maja 2014r. sygn. akt XIV K 257/14/S

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. na mocy art. 89 § 1 kk w zw. z art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie II kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

2. uchyla punkt IV zaskarżonego wyroku;

II. w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia skazanego od zapłaty wydatków za postępowanie przed

Sądem drugiej instancji;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym.

SSO Sławomir Noga SSO Jadwiga Żmudzka SSR Mariusz Sitko

Sygn. akt IV Ka 766/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 października 2014 roku

P. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 4.07.2012r., sygn. akt II K 414/12/N, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 9.06.2012r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;
2. Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 27.12.2012r., sygn. akt II K 293/12/N, za przestępstwo z art. 275 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 par 2 k.k. popełnione w dniu 4.01.2012 r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;
3. Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 28.12.2012r., sygn. akt II K 731/12/N, za przestępstwo z art. 178a par 1 k.k. popełnione w dniu 4.11.2012 r. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności;
4. Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie z dnia 25.07.2013r., sygn. akt XIV K 537/13/S, za przestępstwo z art. 288 par 1 k.k. popełnione w dniu 3.12.2012 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby;
5. Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie z dnia 29.12.2010r., sygn. akt II K 1551/10/S, za przestępstwo z art. 190 par 1 k.k. popełnione w dniu 13.11.2010 r. na karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 zł;
6. Sądu Rejonowego dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie z dnia 6.03.2013r., sygn. akt II W 461/13/N, za wykroczenie z art. 94 par 1 kw w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 i 22 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym na karę grzywny w kwocie 800 złotych.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt XIV K 257/14/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych wyrokami opisanymi w punkcie 1 i 2 za zbiegające się przestępstwa kar ograniczenia wolności wymierza skazanemu karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy ograniczenia wolności ustalając na mocy art. 35 § 1 k.k. w zw. z art. 86 par 3 k.k. wymiar czasu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny na 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 85 k.k. i art. 87 k.k. w miejsce wymierzonych wyrokami opisanymi w punkcie 3 i 4 za zbiegające się przestępstwa kar ograniczenia wolności i pozbawienia wolności wymierza skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej ograniczenia wolności określonej w pkt I wyroku zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności związany z zatrzymaniem w dniu 9.06.2012 r. i w dniu 31.01.2012r. oraz okresy kar już odbytych z poszczególnych wyroków;

IV. na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej powyżej kary łącznej pozbawienia wolności określonej w pkt. II wyroku zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności związany z zatrzymaniem w dniu 03.12.2012 roku oraz okresy kar już odbytych z poszczególnych wyroków;

V. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie wyroku opisanego w punkcie 5 i 6;

VI. na zasadzie art. 576 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

VII. na mocy art. 16 i art. 29 Ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w związku z § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. P. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VIII. na zasadzie art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli skazany oraz jego obrońca.

Obrońca skazanego zaskarżył wyrok na korzyść skazanego w części orzekającej o karze łącznej ograniczenia wolności w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności, tj. pkt I i w części orzekającej o karze pozbawienia wolności, tj. pkt II, zarzucił:

rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu kary poprzez orzeczenie łącznej kary ograniczenia wolności bez zastosowania zasady pełnej absorpcji w pkt. I, a odnośnie pkt II niezastosowanie pełnej zasady absorpcji i dodatkowo wymierzenie pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący obrońca wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie wobec skazanego kary łącznej ograniczenia wolności w pkt. I na zasadzie pełnej absorpcji tj. 6 miesięcy ograniczenia wolności i kary pozbawienia wolności w oparciu o zasadę pełnej absorpcji w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelacja skazanego zaskarża wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze w pkt II wyroku i zarzuca obrazę prawa materialnego, tj. art. 89 § 1 kk. polegający na nie uznaniu, że zachodzą przesłanki z art. 69 § 1 kk. do zawieszenia 1 roku pozbawienia wolności.

Skazany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na trzy lata.

Sąd Odwoławczy rozważył co następuje:

Zarzuty przedstawione w apelacji skazanego okazały się zasadne, zaś zarzuty zawarte w apelacji jego obrońcy częściowo zasługiwały na uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w części.

Kontrola odwoławcza prowadzi do wniosku, iż Sąd I Instancji słusznie uznał, iż w sprawie zachodzą materialnoprawne podstawy do orzeczenia kary łącznej, opisaney w art. 85 k.k. w zakresie skazań objętych wyrokami Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 4.07.2012r., sygn. akt II K 414/12/N, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 9.06.2012r. i Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 27.12.2012r., sygn. akt II K 293/12/N, za przestępstwo z art. 275 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 4.01.2012 na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, a także wyrokami Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z dnia 28.12.2012r., sygn. akt II K 731/12/N, za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 4.11.2012r. i Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 25.07.2013r., sygn. akt XIV K 537/13/S, za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 3.12.2012 r. W zakresie pozostałych prawomocnych wyroków orzeczonych wobec skazanego trafnie wskazano, że brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego. Istnienie podstaw do orzeczenia kary łącznej w powyższym zakresie nie było kwestionowane przez apelujących. Podkreślić w tym miejscu jedynie należy, iż Sąd I Instancji był zobligowany do rozważenia, czy jest możliwe połączenie kar wymierzonych we wszystkich prawomocnych orzeczeniach wydanych w sprawach przeciwko P. S., nie zaś w zakresie tylko tych, o które wnosił skazany.

Odnosząc się do twierdzeń zawartych w apelacji obrońcy skazanego, iż ratio legis instytucji kary łącznej oraz wyroku łącznego jest tworzenie sytuacji prawnej korzystnej dla skazanego poprzez odpowiednią redukcję orzeczonych kar jednostkowych – wskazać należy, że pogląd, na który powołuje się skarżący, jakkolwiek wyrażony dawniej w orzecznictwie, obecnie stracił aktualność i nie zasługuje na podzielenie. Sąd Odwoławczy w pełni podziela natomiast zapatrywania Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 25 stycznia 2013 roku (sygn. akt IV KK 194/2012, LexPolonica nr 5158193), w którym wskazano, iż wejście w życie art. 89 § 1a k.k. powoduje,

iz treść tego przepisu stanowi dodatkowy argument przemawiający za brakiem aksjologicznego uzasadnienia dla przyjęcia zakazu pogarszania sytuacji skazanego w wyroku łącznym. W uzasadnieniu powyższego trybunału wskazano, iż przepis art. 89 k.k. stanowi jedynie uprawnienie Sądu do zawieszenia wykonania kary łącznej, pod warunkiem wystąpienia przesłanek określonych w art. 69 k.k. i nie może być interpretowany jako przepis nakazujący zawieszenie wykonania kary w przypadku, gdy jedna z podlegających łączeniu kar została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i tym bardziej nie może stanowić negatywnej przesłanki orzekania o karze łącznej w przypadku, gdy sąd we wskazanej sytuacji stwierdzi brak warunków do zawieszenia kary. Argumentacja ta znalazła potwierdzenie w treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r., (sygn. akt II AKa 14/2011, Lex Polonica nr 2795244), w którym trafnie podniesiono, iż zasada niepogarszania sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów rozdziału IX kodeksu karnego ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k., wskutek czego trudno uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformationis in peius, który nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić trzeba, iż wprowadzenie proponowanej przez obrońcę pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej nie znajduje żadnego uzasadnienia.

Sąd Odwoławczy w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 grudnia 2011r. (II AKa 495/01, OSAG 2002/1/4), w którym podkreślono, iż „(...) kara orzekana w ramach wyroku łącznego, z jednej strony musi być postrzegana jako nowa kara, gdyż orzekana jest w sytuacji, gdy istnieje możliwość oceny całości działalności przestępczej skazanego, co nie było możliwe dla żadnego z sądów wydających wyroki jednostkowe, z drugiej strony musi jednak stanowić próbę ukształtowania sytuacji skazanego w taki sposób, jak wyglądałaby ona, gdyby wszystkie zarzuty rozpoznane zostały w ramach jednego postępowania (...)”.

W orzecznictwie trafnie wskazuje się nadto, że zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej, rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, KZS 4/96 poz. 42), a więc nie w razie różnicy niewielkiej, nieznaczającej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2000 roku, AKa 116/00). Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, lecz o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować.

Kontrola instancyjna prowadzi do wniosku, iż Sąd meriti trafnie ocenił związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępstwami, za które P. S. został skazany na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności oraz karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby (pkt II wyroku łącznego). Ilościowy wymiar kary łącznej, a to 1 rok pozbawienia wolności, jest prawidłowy, przy uwzględnieniu, iż był on uprzednio karany, a Sąd Rejonowy był uprawniony do wymierzenia kary w granicach od 10 miesięcy do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Brak było podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji w sytuacji, w której czyny oskarżonego godziły w różne dobra prawne, czego domaga się obrońca, przy uwzględnieniu, że P. S. był kilkakrotnie karany, biorąc także pod uwagę bliski odstęp czasowy pomiędzy czynami. Jak trafnie podkreślono w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 roku „kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie

więcej jak jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającej nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych” (II AKa 183/07, Lex 360095).

Orzeczona w pkt II zaskarżonego wyroku kara łączna 1 roku pozbawienia wolności jest karą rażącą niewspółmiernie surową, a to wobec nieorzeczenia środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd I Instancji wskazał, iż pomimo korzystnej oceny zachowania skazanego w zakładzie karnym brak jest możliwości ustalenia, iż w jego przypadku zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, a zatem niezbędne jest orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Podkreślił także, iż wymierzona kara pozbawienia wolności stanowić ma dla sprawcy nie tylko ostrzeżenie o konsekwencjach grożących w razie dalszego naruszania porządku prawnego, jak i stanowić silną, jednoznaczną reakcję prawnokarną za oba zbiegające się przestępstwa.

Zauważyć należy, iż poszczególne Sądy wydające rozstrzygnięcia w sprawach o przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k., popełnione przez P. S., które wymierzały jednostkowe kary na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego oraz wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie dopatrzyły się przesłanek do konieczności zastosowania wobec P. S. izolacji penitencjarnej. W przypadku występku z art. 178a § 1 k.k. uznano, iż wystarczające będzie zastosowanie kary ograniczenia wolności, zaś za czyn z art. 288 § 1 k.k. wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jakkolwiek Sądy wydając jednostkowe rozstrzygnięcia nie dysponowały pełnymi danymi na temat całokształtu przestępczej działalności oskarżonego, posiadały jednak pewną wiedzę na temat jego innych skazań, choć nie wszystkich. Analiza akt spraw, w których wydano orzeczenia objęte przedmiotowym wyrokiem łącznym, prowadzi do wniosku, iż przy wymiarze kary co do czynu z art. 178a § 1 k.k. w sprawie sygn. IIK 731/12/N Sąd dysponował wiedzą na temat trzech, zaś w przypadku przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. (sprawa sygn. XIVK 537/13/S) na temat pięciu skazań za przestępstwa, a mimo to Sąd ten w rzeczonej sprawie nie orzekł kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Powyższe okoliczności wzmacniają ocenę, iż orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności w wyroku łącznym nie jest uzasadnione i konieczne.

Jednym z elementów oceny, czy zachodzą podstawy do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, są właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Z analizy treści opinii z zakładu karnego wynika, iż zachowanie P. S. w izolacji więziennej jest pozytywne – nie był on karany, otrzymał sześć nagród, jest zdyscyplinowany i prezentuje właściwą postawę, biorąc udział w programach resocjalizacyjnych. Ponadto nie sprawia problemów wychowawczych, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, a do popełnionych przestępstw ma krytyczny stosunek.

Ocena globalnej szkodliwości społecznej przestępstw, których dotyczy pkt II zaskarżonego wyroku łącznego nie sprzeciwia się warunkowemu zawieszeniu wykonania kary łącznej. Po popełnieniu ostatniego przestępstwa, za co został skazany wyrokiem w sprawie XIV K 537/14, P. S. nie popełnił innego przestępstwa i nie był powtórnie karany.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Odwoławczy przyjął, że w odniesieniu do skazanego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Sąd uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec skazanego celów kary, w tym zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. W konsekwencji orzeczoną karę bezwzględną pozbawienia wolności należało uznać za rażąco surową i z tych przyczyn zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. Wszelkie rozważenie okoliczności sprawy, mając na uwadze w szczególności związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy przestępstwami, orzeczone kary jednostkowe oraz obecne zachowanie sprawcy, dały Sądowi Odwoławczemu asumpt do stwierdzenia, iż wymierzenie kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stanowi karę niesprawiedliwą. Zdaniem Sądu ad quem pięcioletni, a zatem maksymalny, okres próby jest niezbędny dla weryfikacji prognozy kryminologicznej i oceny, czy resocjalizacja skazanego w warunkach wolnościowych przebiega prawidłowo.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut apelującego obrońcy, rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej przez Sąd Rejonowy w punkcie I zaskarżonego wyroku. W zakresie tego rozstrzygnięcia Sąd meriti w sposób

prawkłowy ustalil, iz przestępstwa z art. 275 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k., popełnione przez skazanego, godziły w różne dobra prawne, był on kilkukrotnie karany, dlatego brak jest podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Sąd I Instancji w sposób wyczerpujący i poprawny uzasadnił zastosowanie zasady asperacji i wymierzenie kary 9 miesięcy ograniczenia wolności w sytuacji, w której był uprawniony do wymierzenia kary od 6 miesięcy do 12 miesięcy ograniczenia wolności. Sąd trafnie argumentował, iż na taki wymiar kary wpływ miało to, że odstęę czasowy pomiędzy czynami nie był znaczny, uwzględniając nadto uprzednią karalność skazanego. Sąd Odwoławczy w pełni podziela zapatrywania Sądu I Instancji w tym zakresie. Tym samym nie sposób uznać, by orzeczona kara była niewspółmierna ani tym bardziej rażąco niewspółmierna.

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie II skutkowała koniecznością uchylenia punktu IV orzeczenia. Zaliczenie rzeczywistego okresu pozbawienia wolności oraz odbytych już kar winno mieć bowiem miejsce jedynie wtedy, gdy orzeka się karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania lub też wymierza się karę grzywny (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 22 lipca 2010 roku, II AKa 212/10, Lex Polonica nr 2468503). W przeciwnym wypadku takowe zaliczenie nie ma racji bytu. Stosowne zaliczenie zostanie dokonane przez Sąd Rejonowy w razie, gdyby doszło do zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej.

W pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.).

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od zapłaty wydatków za postępowanie przed Sądem drugiej instancji, zważywszy że nie posiada on majątku i nie jest zatrudniony odpłatnie w zakładzie karnym. Nadto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego kwotę 147,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu w postępowaniu przed Sądem Odwoławczym.

SSO Sławomir Noga SSO Jadwiga Żmudzka SSR Mariusz Sitko